

MET MENSEN WERKEN

JOHAN GOOSSENS BIJ UITGEVERIJ THOMAS RAP

Wie heeft er wél een boek bij zich?

Jongens, ik wil nu toch écht beginnen

JOHAN GOOSSENS

Met mensen werken

2022 THOMAS RAP AMSTERDAM

Copyright © 2022 Johan Goossens

Omslagontwerp en -illustratie Riesenkind, 's-Hertogenbosch

Foto auteur Keke Keukelaar

Vormgeving binnenwerk Aard Bakker

Druk- en bindwerk Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 004 0833 3

NUR 320

thomasrap.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

voor mijn vader

Overeenkomsten met bestaande personen en gebeurtenissen zijn niet geheel toevallig. Al zullen de betreffende personen zich de gebeurtenissen waarschijnlijk heel anders herinneren.

Namen zijn gefingeerd, ten behoeve van de privacy. Behalve de namen van de bestuurders die Amarantis de vernieling in hielpen. Zij kunnen niet vaak genoeg genoemd worden.

INHOUD

Een hetero van middelbare leeftijd <i>Impresario Rob Vinken</i>	11
Talkiewalkie <i>Camping Le Grand Large</i>	25
Eeuwige groei en bloei <i>Amarantis Onderwijsgroep</i>	41
Een enig mens <i>Van der Jagt Theaterproducties</i>	65
If you can't stand the heat... <i>Mexicaans restaurant Taco Amigo</i>	91
A-Boom! <i>Saint Francis Anglican Primary School</i>	111
Lekker naar huis <i>Van Someren Licht & Geluid</i>	143
Een gouden kans <i>McDonald's</i>	161
Vijf zakjes suiker en een banaan <i>Daklozenopvang Van Hogendorphal</i>	171
De koplampen van een vrachtwagen <i>Johan Cabaretproducties</i>	191
Verantwoording	203

Een hetero van middelbare leeftijd

IMPRESARIO ROB VINKEN

De eerste impresario met wie ik ooit werkte, heette Rob Vinken. Een algemene, wat onpersoonlijke naam die goed paste bij de man die hij in mijn beleving was. Rob was voor mij onmisbaar om mails te beantwoorden, prijzen te onderhandelen en nee te zeggen op heilloze verzoeken. Hij was een wat formele, afstandelijke man met een spijkerharde doch vriendelijke onderhandelingsstechniek. Een hetero ongetwijfeld, van middelbare leeftijd, een beetje ambtelijk, zonder poëzie – een man met een volledig betegelde achtertuin. Althans zo stelde ik me hem voor, want Rob Vinken bestond niet echt, ik had hem zelf verzonnen.

Het was in de tijd dat ik het Groninger Studenten Cabaret Festival had gewonnen, alle prijzen nog wel, dus de verwachtingen waren hooggespannen. Het klinkt misschien gek, maar om ineens als ‘winnaar’ gezien te worden, terwijl je je altijd een pukkelige nerd hebt gevoeld, kan best

stressvol zijn. Er kwamen interviewverzoeken binnen, aanvragen voor optredens en ook impresariaten toonden belangstelling. Tegelijkertijd was ik nog maar drieëntwintig en zat ik vooral thuis in mijn eentje op te zien tegen de paar optredens die ik had, tobkend over hoe ik nu verder moest als ‘jong talent’.

Een paar keer per week liep ik met lood in de schoenen naar het internetcafé. Hoewel ik met een aantal impresariaten in gesprek was, was er voorlopig niets beklonken. Om mijn zaakjes goed te regelen had ik een heus e-mailadres aangemaakt, johangoossenscabaret@hotmail.com, waarop tot mijn schrik bijna iedere dag iets binnenkwam. Het openen van mijn mail heb ik altijd een van de meest angstaanjagende aspecten van het volwassen leven gevonden, op het opnemen van onbekende nummers na. Je mail openen betekent onraad, ja of nee moeten zeggen, beloftes doen die je later nog na moet komen ook.

Afzenders waren lokale radiostations met interviewverzoeken, een enkele braderie met winderig buitenpodium, maar vooral studentenverenigingen die van mijn overwinning hadden gehoord en me wilden boeken voor een avond op hun sociëteit. Ruwe bijeenkomsten, leerde ik al snel, waarbij de grens tussen toegelachen en uitgejoeld worden soms moeilijk te bepalen was. Vaak was het publiek dronken, luidruchtig en zo op elkaars hand dat ze mij voor een leuke avond eigenlijk helemaal niet nodig hadden. Een simpele seksgrap kon eindigen in een luidkeels geroep en gewijs: ‘Ti-mo drui-per! Ti-mo drui-per!’

Het schijnt dat je in extreme omstandigheden veel kunt leren, maar de enige les die ik uit die jaren meenam, is dat je altijd muziek bij je moet hebben. Ik had een cd die ik aan de jongen achter de knoppen gaf met de instructie: 'Zodra ik aangekondigd word, kei-hard aanzetten...' De opzweepende beatmuziek was niet zozeer bedoeld om het publiek in de stemming te brengen, als wel om eventuele spreekkoren in de kiem te smoren terwijl ik de oversteek maakte van de bezemkast naar het podium. 'Pas als ik de microfoon vastheb en begin te praten, mag ie uit,' zei ik met klem. Wat volgde was een halfuur amechtig grappen maken alsof de dood me op de hielen zat. Er waren avonden dat ik amper adem durfde te halen uit angst dat iemand dan de kans greep iets te roepen. Vervolgens kwam dezelfde truc bij het eindapplaus. De laatste grap gaf ik van tevoren door aan de technicus met de expliciete instructie hierop de muziek weer snoeihard door de ruimte te laten schallen, zodat ik snel kon buigen en vuurrood naar mijn bezemkast kon benen.

Het optreden zelf was niet het ergste aan deze avonden. 's Middags rond een uur of vier meldde ik me vaak al in het naar verschaald bier ruikende gebouw, waar ik opgevangen werd door luidruchtige studenten in jasjes met vlekken kots en knoflooksaus. 'Ik heb zin om te lachen, pik!' raspten meisjes met schorre stemmen. Ik kwam van Leiden of Delft Centraal met mijn gitaartas op mijn rug en het verschil tussen deze blakende leeftijdsgenoten en mijzelf kon niet groter zijn. Sowieso heb ik de neiging de

uren voor een optreden te vervallen in een naar binnen gekeerd gepieker. En zeker tussen hun harde stemmen en succesvolle lachsalvo's (ze lachten alsof ze reeds CEO van een multinational waren) voelde ik me een depressieve mislukkeling. Ik ontweek hun verwachtingsvolle blikken en terwijl ze me op de schouders sloegen, deed ik mijn best om dit niet spottend op te vatten.

'Kijk, en hier ga jij straks uit je dak.' Ze lieten me de ruimte zien waar het allemaal moest gebeuren. Kan ik me bij een lege theaterzaal al moeilijk voorstellen dat er lachende mensen zullen zitten, bij een donker, schimmelig hok zonder stoelen en met enkel twee discolichten zonk de moed me helemaal in de schoenen. Terwijl ik koortsachtig mijn teksten in mijn hoofd doorliep begonnen zij herinneringen op te halen aan andere cabaretiers. 'Najib was hier vorige maand nog, die was hi-la-risch!' Een van de namen die me altijd voor de voeten werd geworpen, was Jochem Myjer. Die had niet alleen een dijk van een show gegeven, maar was daarna ook meegegaan op kroegentocht tot in de late uurtjes. 'Wat een gast, echt superchill!' Ik knikte muizig en begon mijn gitaar te stemmen in de hoop met rust gelaten te worden.

Meestal moest ik ook nog mee-eten, waarbij mijn ongemakkelijke gezwig zijn uitwerking niet miste. Het was een kwestie van tijd voor de uitgelaten sfeer plaatsmaakte voor ongeruste blikken in mijn richting. Gaat deze jongen nog leuk worden? hoorde ik ze denken terwijl ik me door een bord macaroni met ketchup heen werkte.

Wonderlijk genoeg ging het optreden vaak wel goed – als de cd snel en hard genoeg aangezet werd en de microfoon werkte. Maar amper van het podium af werd ik weer op de schouders geslagen ('Ik heb de ballen uit mijn broek gelachen,' zei een hees meisje) en moest ik mee met het bestuur om in een aparte ruimte 'af te bieren'. Pijnlijke ogenblikken waarop het verschil tussen hen en mij, tussen bier en 'hebben jullie ook witte wijn? Viognier misschien?' nog even lekker de tijd kreeg om te schuren alvorens ik echt mijn trein moest halen.

Diezelfde sfeer van kots en pils sloeg je in de mails al tegemoet. 'Hey, hallo!' begon het, met vervolgens wat losse zinnen over een kankerchille dispuutsavond. Over betaling stond er zelden iets, vaak wel over gratis zuipen en lekkere wijven, waar ik niet echt warm van werd.

Meestal reageerde ik niet meteen, maar liet ik zo'n mail op me inwerken, sliep er een paar nachten over, en begon vervolgens een antwoord te componeren. Ik was in die tijd bezig met wat ik tobberig mijn 'professionaliseringslag' noemde. Het moest maar eens uit zijn met die gratis optredens. Zeker nu ik een festival had gewonnen, werd het tijd dat de wereld me ging waarderen om wat ik was: een belofte, zoals Omroep Brabant mij kort daarvoor nog had genoemd tijdens een ongemakkelijk interview.

Uren zat ik boven mijn toetsenbord te prakkiseren hoe ik op de mails moest reageren. Enerzijds moest ik unverfrozen een prijs vragen, of op z'n minst over geld be-

ginnen. Anderzijds wilde ik ook laten zien dat ik een leuke cabaretier was, die garant stond voor een avondje vermaak. Zakelijk doch hilarisch moesten mijn antwoorden dus worden – een onmogelijke opgave. Mijn stijl werd een amalgaam van zakelijke mededelingen, flauwe grappen, en bij het noemen van de prijs een reeks ongemakkelijke smileys. Tweehonderdvijftig euro was mijn vraagprijs, een bedrag waar ik zelf nog elke keer van schrok als ik het type. Maar van verschillende kanten was me bezworen dat dit heel gangbaar was en zelfs nog aan de lage kant, dus dat hoopte ik dan maar. Ik zette er voor de zekerheid nog wat extra smileys omheen en verstuurde dan de mail.

De dagen erna wachtte ik piekerend op antwoord. Ze zouden vast verbijsterd zijn door de prijs, me een arrogante lul vinden of aan het twijfelen zijn gebracht door mijn flauwe grappen. Als ik de mail nog een keer doorlas (ik had hem uitgeprint en in mijn map ‘zakelijk’ gedaan) kreeg ik een wee gevoel in de maagstreek. De ervaring leerde dat als ze niet meteen mijn openingsbod accepteerden, het er na anderhalve sputterende mail van mijn kant op uit zou draaien dat ik alsnog naar Maastricht moest voor een boekenbon.

Het besef dat er echt iets moest veranderen, kwam toen ik een mail kreeg van ene Henk Beijer. Geen student, maar een blafferige man die ik niet kende en die twee vrijkaarten eiste voor een optreden, omdat hij het Wormerlandse huiskamerfestival organiseerde, of iets in die geest. Ik was geen partij voor deze man, realiseerde ik me meteen, en een dikke anderhalve week liet ik zijn mail in mijn

inbox branden, terwijl ik het angstig op een zuipen zette.

Waarom bezat ik die lomphed niet? Eigenlijk moest ik die Henk Beijer natuurlijk net zo bot terugmailen, gewoon een koekje van eigen deeg geven. Zo ontstond het idee van Rob Vinken. Een naam even alledaags als afstandelijk, even kleurloos als realistisch. Een ambtenaar eigenlijk, met plechtige taal en keurige afwijzingen. Toen ik eenmaal weer in het internetcafé zat, vloeiden zijn zinnen uit mijn toetsenbord. Rob bleek gewoon ‘nee’ te kunnen zeggen, en ook nog eens op vriendelijke toon! Zelf had ik al een week in mijn hoofd op kwaadaardige mailtjes lopen broeden om wraak te nemen op die bullebak Henk Beijer. Maar Rob schreef simpelweg: ‘Helaas kunnen we aan uw verzoek om vrijkaarten niet voldoen.’ Het was verzonden voor ik er erg in had (vriendelijke groet, Rob Vinken) en die nacht sliep ik als een roos.

Zijn bestaan had Rob ook meteen verklaard: ‘Wegens drukte beheert ondergetekende momenteel de agenda en boekingen van Johan Goossens.’ Met dat zinnetje werd Rob geboren. Briljant, vond ik zelf, en het werd al snel de opningszin van de standaardmails die hij aan studentenverenigingen stuurde. Want Rob was een ambtelijke figuur en hield van gestandaardiseerde antwoorden, alleen al om tegenwicht te bieden aan de ouwe-jongens-krentenbroodachtige mailtjes die we kregen. Als reactie op de corpsmailtjes in de trant van ‘Gast kom je optreden gratis bier’ stuurde Rob ijskoud:

Geachte heer/mevrouw, (Prachtig vond ik dat, en een do-
delijk antwoord op 'Hey, hallo!'. Heerlijk formeel ook, en
vaak liet ik 'heer/mevrouw' gewoon staan. Rob ging zich
echt niet verlagen tot het aanpassen van zijn standaard-
mail!)

*Door overweldigende drukte beheert ondergetekende mo-
menteel de agenda en boekingen van Johan Goossens. (Ook
mooi, dat 'overweldigende'. Ze mogen blij zijn dat ze ant-
woord krijgen!)*

*Leuk om te horen dat u interesse hebt in een optreden van
Johan. (Goed zo, altijd vriendelijk blijven.)*

*Ik kan u vertellen dat de door u genoemde datum gelukkig
nog beschikbaar is. (Gelukkig voor jullie, ja!)*

(Oké, dan was het nu tijd om de bom te droppen...)

De standaardprijs bedraagt 250 euro.

*(Bam! Niet meer, niet minder, geen uitleg geven. Laat
ze maar in hun sop gaarkoken!)*

*Laat even weten of jullie hiermee uit de voeten kunnen,
voorlopig zal ik de datum vasthouden.*

*(Voorlopig! Heel goed! Het kan je altijd weer ontno-
men worden, klootzak!)*

Vriendelijke groet,

Rob Vinken (organisator)

*Dat laatste vond ik ook fijn, dat hij organisator was,
mooi officieel klonk dat.*

Het effect van Rob Vinken was instant. Henk Beijer mailde
me hoffelijk terug dat het uiteraard geen probleem was en

dat hij zelf achter kaartjes aan ging. Zelfs de studentenverenigingen bleken ineens alle beleefdheidsvormen te kennen – ‘Geachte heer Vinken’ was nog wel het minste wat ik kreeg. Al moesten ze helaas vaak toegeven dat de prijs boven hun budget lag, ze zouden snel in conclaaf gaan over de mogelijkheden. Waar Rob natuurlijk op reageerde door te melden dat hij hun antwoord tegemoet zou zien. ‘De komende twee weken zal ik de datum nog vasthouden,’ mailde hij genereus.

Werken met Rob was een feest. Niet alleen werd ik hoffelijker aangeschreven, ook nam ik voortaan de trein naar Leiden voor een stukje meer dan een boekenbon. Het liep zelfs zo goed dat Rob besloot de prijs te verhogen naar driehonderd euro. Een bedrag dat Rob zag als een openingszet. Het was een van de tactische trucs waar Rob heer en meester in bleek te zijn. Ik stond soms te kijken van zijn souplesse en kunde: voor vrijwel elke situatie had hij een beleefde zin in petto die gevoeligheden vermeed en tegelijkertijd aan duidelijkheid niets te wensen overliet.

Al snel bleek dat Rob niet alleen invloed had op hoe ik per mail werd bejegend, ook de ontvangst bij studentenverenigingen ging met sprongen vooruit. Moest ik eerst nog drie kwartier buiten wachten voor er een verwaaide student met de sleutel aan kwam, nu werd ik door het voltallige bestuur opgewacht. ‘Jullie hebben met Rob contact gehad?’ vroeg ik achteloos. Ineens voelde ik me geen sukkelje meer. Ik was iemand, ik was een artiest van Rob Vinken.

Ik hoefde ook niet meer mee te eten, daar had Rob een

stokje voor gestoken. Na het afspreken van de prijs stuurde hij een standaardlijst met 'benodigdheden voor de artiest, in casu Johan Goossens'. Het kwam erop neer dat ik een ruimte voor mezelf nodig had, waar ik vooral met rust gelaten diende te worden. Op uitnodigingen om mee te eten, kon ik jammer genoeg niet ingaan. In een begeleidend schrijven meldde Rob nog: 'Hoewel Johan het altijd leuk vindt om na de voorstelling nog even het glas te heffen, zal hij dit keer helaas snel de trein moeten nemen wegens verplichtingen elders.'

Rob groeide in zijn rol en zette steeds vaker in een PS: 'Wellicht kom ik zelf donderdag ook nog even mee.' Hier genoot ik van, dit was de finishing touch. Nu werd ik werkelijk met egards ontvangen. 'Komt Rob ook nog?' vroeg zo'n dispuutsmeisje benauwd. De opluchting was bijna tastbaar als ik zei dat hij helaas verhinderd was. Later leerde ik dat ik beter kon zeggen dat Rob 'wellicht later nog aan zou schuiven' – het kon geen kwaad hem een beetje boven de markt te laten hangen. Op momenten dat de sfeer te losjes werd, volstond het op te merken dat ik net een sms'je van Rob had gekregen om iedereen weer op scherp te zetten.

Het was een mooie tijd, mijn samenwerking met Rob Vinken. Zonder angst liep ik nu naar het internetcafé en zelfs de moeilijkste mails werden fluitend beantwoord. Rob kon alles, van vriendelijk nee verkopen tot dreigen met deurwaarders. Uit zijn mond werd het allemaal gepikt, terwijl ik ondertussen door het land kon toeren als beminne-

lijke cabaretier die niets afwist van prijzen, onderhandelingen of welk bloedbad via de mail dan ook.

Naarmate Rob langer bestond, ging hij steeds meer op zijn strepen staan. Bij onderhandelingen gaf hij geen millimeter mee, waardoor het overeenkomen van een prijs voor een simpel optreden al snel een paar weken in beslag nam. Rob Vinken deed zijn afschrikkende werk zo goed dat sommige optredens in het geheel geen doorgang meer vonden, en eindigden in een steeds afstandelijker wordende mailwisseling met steeds vormelijker zinnen van beide kanten.

Het andere nadeel van Rob was dat hij pertinent weigerde te bellen. Vooral charmante studentes hadden de neiging halverwege een prijsonderhandeling (al snel een mailtje of vijftien heen en weer) ineens te opperen of ze niet even met Rob konden bellen, dan waren ze er vast zo uit. De eerste keer dat ik dat in het internetcafé las, brak het zweet me uit. Hadden ze me misschien door? Roken ze onraad en wisten ze wie Rob Vinken in werkelijkheid was?

Tijdens weer een slapeloze, schuldbewuste nacht besloot ik dat ik het hoofd koel moest houden. Starend naar het plafond ging ik mijn opties af. Zeggen dat Rob telefoonangst had, kwam wel in me op, maar vond ik niet *in character*, bovendien zou het zijn autoriteit aantasten. Even overwoog ik een extra simkaart te kopen en een voicemail namens Rob in te spreken, dat was tenminste iets. Maar dit idee schreef ik al snel af – stemmetjes zijn bepaald niet mijn forte, ik ben nu eenmaal geen Jochem Myjer.

Nee, Rob was meer iemand die zei dat hij in het buitenland zat, op een congres. Opgelucht viel ik in slaap en een tijdje werd dit een vaste methode voor klanten die wilden bellen. Helaas, Rob zat in Singapore of Brunei voor een congres, maar als er een vraag was, kon dat wat hem betreft prima via de mail, vriendelijke groet, et cetera. Dit ging goed tot een overijverige studente reeds een halfjaar voor het optreden contact opnam, en aanbood geduldig te wachten op Robs terugkomst. Omdat ik niet wist hoe ik Rob geloofwaardig maandenlang in het buitenland kon houden, heeft hij uiteindelijk aangeboden dat ze bij hoge uitzondering zelf even met Johan Goossens mocht bellen. Tijdens dit zenuwslopende gesprek meldde ik om de zin dat ik 'dit nog even met Rob moest bespreken' en zakte de prijs in een kleine vier minuten dusdanig dat ik er aan het eind amper nog een treinkaartje van kon kopen. Vanuit Dubai heeft Rob uiteindelijk ingegrepen, hij mailde dat de boeking helaas niet door kon gaan wegens 'verschuivingen in de agenda'.

Rob is een stille dood gestorven toen ik een echte impresario kreeg, Madeleine van der Jagt. Het grote voordeel van haar was dat zij in staat was om te bellen, simpelweg omdat ze bestond. Sterker nog, toen ik bij haar kwam, bood ze meteen aan even alle studentenverenigingen te bellen waar ik nog een boeking had lopen. Ze ging alle afspraken na en zorgde dat alles duidelijk was. En tegen mij zei ze: 'Eigenlijk moet je dat niet meer doen, die studentenverenigingen. Dat moet je niet willen.'

Ze begon mij te verkopen bij theaters, waar ik ontvangen werd zonder schorre meisjes in ondergekotste jasjes. De tijd met Rob leek ver achter me te liggen.

Eén keer vroeg Madeleine: 'Wie is die Rob Vinken waar mensen steeds over beginnen?'

'Ach, Rob,' zei ik. 'Een oom van me.' Ik legde uit dat hij een tijdje mijn boekingen had beheerd. Toen ze zei dat het haar leuk leek om hem een keer te ontmoeten, schrok ik even, maar vertelde dat hij helaas in het buitenland zat. 'Voor onbepaalde tijd,' zei ik en ik proefde de woorden in mijn mond. Het klonk zo mooi officieel, Rob had het kunnen zeggen.